

Slagboomt: veel talent, weinig samenhang

Wachten kan lang duren. Als de slagboom net voor je neus dicht gaat bijvoorbeeld en je geen idee hebt wanneer hij weer opengaat. Wachten voor de slagboom is het originele uitgangspunt voor een voorstelling van Zure Room, uitgebracht in het kader van het Nieuwkomersproject van Orkater. De roodwitte slagboom staat centraal in de ruimte, de weg-asfalt met strepen in het midden-loopt achter de slagboom door naar boven: de brug staat open. De vier mensen die voor de slagboom staan te wachten zijn aanvankelijk geduldig: een man met een voetbal in sporttenu, een man met een aktetas, een man met slippers en een vrouw in een kort rood jurkje. Ze draaien zich eens om, kijken tersluiks naar de anderen, vouwen de handen op de rug en tokkelen wat met hun vingers, zetten hun spullen neer en lopen naar voren om te kijken of er eindelijk wat gebeurt. De openingsscène duurt lang, maar wachten wordt hier wel tot kunst verheven. Omdat er zo weinig gebeurt, veroorzaakt een kleine beweging een aardverschuiving. Met fysiek spel slaan de makers er in de spanning lang vast te houden. Het is bijna jammer als ze met elkaar gaan praten en de ban wordt verbroken. Wat daarna volgt, is in dramatisch opzicht minder ge-

Slagboomt/ Orkater / De Nieuwkomers presenteert Zure Room/ Eindregie: Annelies van Wieringen Idee/spel: Robin Berkemans, Collin van den Broek, Natalie Heevel/ Muziek/spel: Maarten Hutten, Feico de Leeuw/ Gezien: Amsterdam, Theater Bellevue, 7 mei 2009; te zien: Haarlem, Toneelschuur 13 t/m 16 mei

slaagd. De personages krijgen meer contouren, maar de verschillende scènes hebben weinig samenhang en versterkten elkaar niet: de ene scène is eenvoudig wat leuker dan de andere. We zien acrobatische schermutselingen, een cowboy-act, een scène waarin de enige vrouw, Natalie Heevel, uitbarst in een soort Nina Hagenlied. Muzikaal is het spannend: de geluidsmen die opzij van de slagboom op een klein podium zit, begeleidt de voorstelling met ijle geluiden en de spelers weten ook raad met gitaar en percussie. Af en toe pakt Natalie de microfoon en stelt persoonlijke vragen over de spelers aan het publiek: Denkt u dat Robin agressief is? Of: wie denkt dat dit een prettig werkproces was?

Die laatste vraag kan trouwens positief worden beantwoord want uit de (korte) voorstelling spreekt een hoop talent, plezier, energie en ideeën.

MARGRIET PRINSSEN